

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۲۶ اگست ۲۰۲۱

خود سانسوری چیزی جز خود کشی نیست!

چهار شنبه-۳۰ سنبله ۱۴۰۰- کابل: هر گاه به نشرات سرکاری و رقباي به اصطلاح آزاد آنها، در جریان ۱۱ روز گذشته نظر انداخته و از برنامه های شان بازديد نموده باشيد، حتماً متوجه شده ايد که در کنار مفقود شدن تعدادی از خبرنگاران و گویندگان راديو و تلویزیون های به اصطلاح آزاد و دولتی، آنهایی که تا هنوز به کار شان ادامه می دهند و یا تازه استخدام شده اند، نه تنها برخورد های شان ظاهراً مؤدبانه و عاری از انتقاد از حاکمیت چند روزه طالب گردیده، بلکه با حذف برخی از برنامه ها و تهی ساختن متحدائی برخی دیگر از آنها، عملاً به یک "خودسانسوری" غلتیده اند و می کوشند تا برنامه هایشان را قسمی عیار سازند، که زیر نشیمنگاه طالب خار مغیلان نگذاشته باشند. هموطنان گرامی!

به خصوص آنهایی که در تمام مدت با قلم و نگاشته های شان و یا هم با زبان، علیه استعمار و ارتجاع و حاکمیت برخاسته از آن مبارزه نموده اید، این درست است که در همه حالت جان ننگه داشتن فرض است و نباید بیهوده خود را به کشتن داد، اما این نکته را نیز می باید در نظر داشت که جان ننگه داشتن به معنای دست کشیدن از مبارزه، خود را خم کردن در مقابل ناروئی ها و دشمنان مردم، بوسه زدن بر رکاب اشغالگران و در یک کلام پشت پای زدن به حقوق و آزادیهای دموکراتیک و پذیرش بردگی استعمار و ارتجاع نیست. اگر چنین می بود و پیش کسوتان و پدران تنی و فکری ما نیز چنین می اندیشیدند، دیگر نیاز و ضرورتی نداشت تا چیزی کم نیم قرن می بایست خون می دادیم، در فقدان جانبازان اشک می ریختیم و به تفنگ آنها سوگند می خوردیم که راه شان را ادامه خواهیم داد. هموطنان گرامی!

به خصوص اهل قلم و رسانه ها، هریک از ما می باید از خود بپرسیم که طالب از ما و از مجموع مردم ما چه می خواهد؟ آیا مگر نه این است که تنها خواست آنها این است که بر انسانیت خود، بر حقوق و آزادیهای انسانی و دموکراتیک خود، بر هویت و ارزش انسانی و اجتماعی خویش خط بطلان کشیده، برده گوش به فرمان آنها باشیم؟ در صورتی که شناخت ما از طالب حکم می نماید که آنها نمی خواهند با شهروندان افغانستان رابطه داشتند، بلکه می خواهند با غلامانی طرف باشند که بابت دادن حق حیات مشروط بدانها، می باید شکر گذار خدای طالب باشند و روز پنج بار در عقب طالب بچه ای سجده بردگی و بندگی نمایند، آیا هیچ از خود پرسیده ایم که سکوت ما در قبال قضایا و یا

خودسانسوری ما، دقیقاً پای دراز کردن پیش از مردن بوده به نحوی با پذیرفتن حاکمیت برده وار طالب، کار وی را آسان ساختن است؟

هموطنان گرامی!

به خصوص اهل قلم و رسانه، طالب هنوز استحکام لازم را نیافته و در حالی که بشدت از طرف مردم خود ما و خلقهای سراسر جهان، تحت مراقبت قرار دارد و تا هنوز قادر نشده است با قطع کردن انترنیت و وسایل مخابراتی عصری دیگر من جمله تیلیفون ها دستی، افغانستان را به یک زندان بزرگ مبدل سازد، وقتی ما خود از ترس جان و یا هم دلایل دیگر، بر دهان ما پوزبند طالبی زده قلم های مان را می شکنیم، آیا متوجه هستیم که با چنین عقب نشینی اسارت آوری، چاقوی بران طالب را دست داده، به آنها امکان می دهیم تا سقف محدودیت های خود را هر چه بیشتر پائین آورده، تنفس ما را نیز به اجازه و صوابدید خود محدود بسازند؟

هموطنان گرامی!

کسانی که در جریان سالهای همکاری ام با پورتال "افغانستان آزاد-آزاد افغانستان" با نوشته ها و گزارشات تحلیلی من آشنائی دارند حتماً به خاطر می آورند که من یک بار نه بلکه بارها تلویزون طلوع را وابسته به سفارت امریکا و سخنگوی اشغالگران معرفی نموده ام، یعنی نه تنها رابطه و علاقه ای بدانها نداشته و ندارم بلکه آنها را در فریب و تحمیق خلق ما مسؤول نیز می دانم؛ مگر این شناخت و موضعگیری به من این حق را نمی دهد تا در قبال کتک خوردن خبرنگاران و عکاسانش توسط طالب، سکوت نموده بدین دل خوش نمایم که با من چنان رفتاری نشده است.

هموطنان گرامی!

انسان آزاده کسی نیست که تنها از حق و حقوق و آزادیهای دموکراتیک خود و نزدیکانش دفاع نموده حرف زور را نپذیرد، بلکه آنهایی اند که از حق و حقوق و آزادیهای دموکراتیک دشمنانشان نیز به دفاع برخیزند. یعنی می باید آماده باشیم تا از حقوق طبیعی و دموکراتیک دشمنان خود اعم از طالب، طلوع و تمام طیف های دیگر نیز دفاع نمایم و نگذاریم که کسی، و یا نهادی -در اینجا طالب- اهداف انحصار طلبانه، تمامیتخواهانه و ارتجاعی اش را با یکه ساختن آحاد ملت تطبیق نماید. مطمئن باشید هرگاه امروز لت و کوب خبرنگار تلویزیون طلوع را با تمکام امکانات و پشتوانه مادی و بین المللی که دارد، با سکوت بگذرانیم، فردا کسی پیدا نخواهد شد تا جسد ما را از ترس طالب از آفتاب به سایه انتقال دهد.

هموطنان گرامی!

بیانید اصل حفظ جان را با ادامه مبارزه تلفیق دهیم، نه در بی عملی و دستها را بالا گرفتن و پیش از مردن پای ها را دراز کردن.

مبارزه علیه امپریالیسم، جز لاینفک مبارزه علیه ارتجاع در کل

و ارتجاع ها ر مذهبی- طالبی به صورت خاص می باشد

تشکل و تسلیح نیاز و خواست زمان ما!